

fra denne med det Resultat, at der blev et Overskud saa stort, at det kunde forrente Kapitalen. Det var naturligvis det, man maatte stræbe hen imod. Det er efter al Sandsynlighed ingen let Opgave, men det er selvsagt, at det er den Vej, man maa gaa paa dette Omraade.

Hvis man nu gaar den Vej — og man maa altsaa stræbe hen derimod —, vil Resultatet for de 8 Aar, jeg har talt om, være det, at kunde man slette Udgifterne til disse tre Statsinstitutioner paa § 27, med andre Ord bringe dem ind under § 6, hvor de blive betalte, vilde man være fri for Udgifter paa 10—11 Mill. Kr. Og kunde man tilvejebringe et saadant Udbytte af Statsbanedriften, at den ikke alene bar disse Udgifter, men ogsaa forrentede den i Statsbanerne anbragte Kapital, vilde der paa § 3 komme til at staa et 4—5 Mill. Kr. større Overskud end det, som nu staar der, som Gennemsnit for de 8 Aars Vedkommende. Man vilde derved have opnaaet en Statusforbedring paa 14—16 Mill. Kr. Det er formentlig det Maal, man maa stræbe efter at naa eller i alt Fald søge saa langt hen imod, som man kan komme.

Dette Maal kan ikke naas uden Takstforhøjelse. Om man kan naa det ved Takstforhøjelse, vil vise sig, men det er i alt Fald indlysende, at uden Takstforhøjelse kan man ikke naa det. Nu kan der spørges, hvor stor Takstforhøjelsen da skulde være. Naar man husker paa, at Statsbanernes Indtægter i Aar ere budgetterede til 46 Millioner, vil altsaa 30 eller ca. 30 pCts Forhøjelse give Balance i det vide Omfang, jeg her har antydnet, saa i og for sig er det paa Forhaand ikke saa frygtelig skrækindjagende at tænke sig den Forhøjelse, der skulde til — naturligvis hvis den ikke medfører Nedgang i Indtægten som Følge af Formindskelse i Brugen af Jernbanerne. Det vil altsaa være omtrent 30 eller godt 30 pCt. Forhøjelse. Paa den ene Side er der nu her i Tinget faldet Bemærkninger fra Regeringens Side, som tyde paa, at ogsaa den ser Nødvendigheden af at slaa ind paa denne Vej, men paa den anden Side er der her i Tinget faldet stærke Udtalelser mod at gaa den Vej.

Der er talt om en Forhøjelse af „Jernbaneskatten“ som en af de Skatter, der hvile paa den store ubemidlede Befolkning. Om dette Emne vil jeg gerne tillade mig at sige et Par Ord, som falde godt i Traad med de korte Bemærkninger, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen)

lod falde i samme Retning, nemlig at det her at tale om Jernbaneskatten er at vende Forholdene fuldstændigt paa Hovedet. Der er ingen af os, det et Øjeblik falder ind, naar vi gaa hen og leje en Droske, at betragte det som Skat, at vi betale 1 Kr., eller hvad det nu er, for Brugen af Drosken. Hvis det var Staten, der ejede Drosken, kunde der maaske være en vis Tilbøjelighed til at betragte Forholdet saaledes, men det vilde være ganske urimeligt da at betragte som en Skat det, som ikke var en Skat til den private Mand. Men hvis Staten ejede denne Droske og lod os køre for det halve, uagtet det kostede den 1 Kr. at drive Drosken, er der nogle andre, som maatte betale Forskellen, den, som vi, der kørte, ikke maatte betale, og disse andre, som betale Forskellen, vare dem, som tilvejebragte Statens Indtægter ved Hjælp af Skatterne. De kom saa til at betale en Skat til Drosken, og ikke vi, som brugte den. Og saaledes er det her. Naar der er Tale om Jernbaneskatten, er det ikke den Betaling, vi yde for en Jernbanebillet, men det er den, andre Folk betale, for at vi kunne faa Jernbanebilletten saa billigt. Og naar jeg nu har gjort det op saadan for de 8 Aar, at vi have betalt $12\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i Gennemsnit i dette Tidsrum for at have den Fornøjelse at have billige Billetter til de Folk, som køre paa Banerne, have Skatteyderne maattet betale de $12\frac{3}{4}$ Million. Der er Jernbaneskatten, og den er der ikke Tale om at forhøje, men der er Tale om at nedsætte den ved Foranstaltninger, som forhøje Taksterne.

Denne Skat af $12\frac{3}{4}$ Million er ikke nogen ubetydelig Skat. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er 5 Kr. pr. Hoved af Befolkningen, og det vil altsaa sige 20—25 Kr. for en Familie, og det vil igen sige det samme som $1\frac{1}{2}$ pCt. af en Gennemsnitsfamilies Indtægt. Altsaa har man betalt $1\frac{1}{2}$ pCt. i Indkomstskat til Staten, for at de Folk, som køre med Banen, kunne have den Fornøjelse at køre billigere. Det have alle maattet betale, og det er sikkert det store Flertal af Befolkningen, som ikke kører paa Banerne, og for deres Vedkommende, som køre paa Banerne, har vel igen en stor Mængde betalt mere, end de køre for. Det er nemlig ikke Flertallet, som kører op for 5 Kr. pr. Hoved eller 20—25 Kr. pr. Familie om Aaret. Det er muligt, at det er Tilfældet her i København, hvor Arbejderbefolkningen har denne flette Adgang til